

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Hasalové a soudců Mgr. Reného Fischera a JUDr. Ladislavy Mentbergerové ve věci žalobců : **a) Mgr. E. D.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, **b) Mgr. Z. D.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, oba zastoupení JUDr. Alešem Pejchalem, advokátem, xxx, xxx, k doručování na adrese xxx, xxx, proti žalovanému : **Církev československá husitská**, se sídlem Praha 6, Wuchterlova 5, IČ: 00445185, zastoupený JUDr. Marií Oswaldovou, advokátkou, Praha 1, Bílkova 4, **o určení trvání služebního poměru**, k odvolání žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. listopadu 2008, č.j. 4C 25/2005 – 219,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **m ě n í** tak, že se určuje, že služební poměr žalobců u žalovaného trvá.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 46.637,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Aleše Pejchala.

O d ů v o d n ě n í :

Soud I. stupně shora označeným rozsudkem zamítl žalobu na určení, že služební poměr žalobců u žalovaného trvá a žalobce zavázal zaplatit žalovanému na nákladech řízení 104.392,75 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Soud I. stupně ve věci rozhodoval již potřetí. Jeho první rozsudek z 25. 4. 2006, kterým bylo žalobě vyhověno, byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2006 zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení s odůvodněním, že je třeba zkoumat naléhavý právní zájem a další rozhodné skutečnosti z hlediska trvání služebního poměru. Poté soud I. stupně rozsudkem z 23. 8. 2007 žalobu zamítl s tím, že žalobci nemají na požadovaném určení naléhavý právní zájem. I tento rozsudek byl usnesením Městského soudu

v Praze z 21. 5. 2008 zrušen se závěrem, že naléhavý právní zájem žalobců je dán a soud I. stupně bylo uloženo zkoumat, zda existuje úkon způsobilý být důvodem k zániku služebního poměru a dále se zabývat námitkami promlčení a litispendence vznesenými žalovaným.

Soud I. stupně po provedeném dokazování uzavřel, že žaloba na určení trvání služebního poměru nebyla podána v dvouměsíční prekluzivní lhůtě podle § 64 zákoníku práce (dále jen zák. práce). Podle názoru soudu I. stupně došlo k neplatnému rozvázání služebního poměru dne 20. 7. 1993 a žaloba tak měla být podána nejpozději 21. 9. 1993. Protože však byla podána až v roce 2001, nárok žalobců zanikl a soud I. stupně žalobu v plném rozsahu zamítl, aniž by se zabýval dalšími okolnostmi trvání služebního poměru žalobců. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř a úspěšnému žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení se- sestávajících z nákladů právního zastoupení. Tyto vyčíslil podle vyhl. č. 484/2000 Sb. a vyhl.č. 177/1996 Sb.

Proti rozsudku podali odvolání žalobci. Soudu I. stupně vytkli nesprávné právní posouzení věci. Především poukázali na to, že soud I.stupně se vůbec neřídil závazným právním názorem Městského soudu v Praze vysloveným v předchozím zrušujícím usnesení z 21. 5. 2008. Jeho závěr o tom, že žaloba je podaná po uplynutí jednoměsíční prekluzivní lhůty podle § 64 zák. práce je nesprávný a je zcela v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 8. 2001, sp. zn. 21Cdo 1618/2000. Žalobci podrobně rozebrali judikaturu Nejvyššího soudu ČR, zdůraznili, že na požadovaném určení mají naléhavý právní zájem a § 64 zák. práce v daném případě aplikovat vůbec nelze. Namítli, že neexistuje úkon, který by byl způsobilý jejich služební poměr rozvázat, poukázali na § 34 organizačního řádu žalovaného a zdůraznili, že o propuštění ze služeb církve může rozhodnout pouze ústřední rada na základě podrobně odůvodněného návrhu Diecézní rady, avšak vždy po slyšení duchovního nebo na základě konečného rozhodnutí kárného senátu. Takto však postupováno nebylo a i z tohoto důvodu služební poměr žalobců u žalovaného nadále trvá. Pokud jde o námitku litispendence, touto otázkou se soud I. stupně zabýval již ve svém rozhodnutí ze dne 23. 8. 2007. Žalobci zdůraznili, že řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 14C 154/95 bylo zcela odlišné, neboť v něm byla probírána otázka neplatnosti rozvázání služebního poměru a náhrady škody, nikoli trvání služebního poměru. Poukázali rovněž na délku soudního řízení, konstatovali, že ohledně ukončení služebního poměru obdrželi pouze přípis diecézní rady Církve československé husitské, přičemž tento subjekt nebyl právně způsobilý služební poměr s žalobci rozvázat. Postupem soudu I. stupně bylo v konečném důsledku žalobcům upřeno právo na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

V neposlední řadě soud I. stupně nesprávně rozhodl i o nákladech řízení, když neaplikoval s ohledem na okolnosti případu a poměry žalobců § 150 o.s.ř. Žalobci zdůraznili, že od roku 1993 do současné doby byli odkázáni pouze na příležitostné práce, které neodpovídaly ani jejich vzdělání, ani schopnostem. Závěrem navrhli, aby odvolací soud rozsudek soudu I.stupně změnil tak, že žalobě v plném rozsahu vyhová, případně aby jej zrušil a věc vrátil soudu I.stupně k dalšímu řízení.

Odvolací soud postupoval podle občanského soudního řádu ve znění platném do 30. 6. 2009, neboť soud I. stupně napadený rozsudek vydal ještě před účinností zák.č. 7/2009 Sb (čl. II bod 10. Přejídných ustanovení zák. č. 7/2009 Sb.).

Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a o.s.ř. správnost rozsudku soudu I. stupně včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo a důkazní řízení podle § 213 odst.2 doplnil rozhodnutím o přijetí ke službě z 13. 11. 1992 a podle § 213 odst. 4 o.s.ř. zopakoval sdělením ústřední rady žalovaného z 22. 6. 1993, rozvázáním služebního poměru z 20. 7. 1993, a zápisem ze 123. zasedání ústřední rady žalovaného ze 17. - 18. 9. 1993, řádem duchovenské služby z 16. 8. 1981 a organizačním řádem žalovaného. Po takto doplněném důkazním řízení shledal odvolací soud odvolání žalobců důvodným.“

K námitce žalovaného vznesené v řízení před soudem I. stupně ohledně litispendence a res iudicate odvolací soud uvádí, že touto otázkou se zabýval již ve svém prvním zrušujícím usnesení vydaným v této věci dne 6. 12. 2006. Dospěl k závěru, nebylo zjištěno, že by ve stejné věci týchž účastníků probíhalo stejné řízení tak, jak má na mysli § 83 odst. 1 o.s.ř. pokud žalovaný označil za „toto jiné řízení“ řízení, které probíhalo u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 14C 154/95, pak je nutno uvést, předmět tohoto řízení byl odlišný, žalobci se v něm domáhali určení neplatnosti rozvázání služebního poměru. Překážka věci pravomocně rozsouzené (§ 159a odst. 5 o.s.ř.) tedy rovněž není dána. Požadavek žalobců na určení není promlčen, neboť rozsudek na určení trvání služebního poměru má deklaratorní charakter, nekonstituuje právní vztahy mezi účastníky, ale pouze deklaruje (osvědčuje) právní stav, který je dán ze zákona. Právo domáhat se určení, že služební poměr trvá, se proto nemůže promlčet.

Soud I. stupně žalobu zamítl s odůvodněním, že žalobci tuto žalobu nepodali ve dvouměsíční prekluzivní lhůtě tak, jak předpokládá § 64 zák. práce v tehdy platném znění. Tento právní názor soudu I. stupně je však zcela nesprávný, je v rozporu nejen se závěry uvedenými v této věci Nejvyšším soudem ČR v usnesení ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 20Cdo 1487/2003, ale též v rozporu se závazným právním názorem, který odvolací soud v této věci vyslovil již ve svém prvním zrušujícím usnesení ze dne 6. 12. 2006. Odvolací soud tomto svém rozhodnutí výslovně uvedl: „*protože soud, jak již bylo výše uvedeno, se nemůže zabývat neplatností skončení služebního poměru, neboť by tím zasáhl do nezávislosti církve, nelze na daný případ použít ani příslušná ustanovení zákoníku práce vztahující se k této neplatnosti, mimo jiné i § 64, a tudíž kromě jiného i tam zakotvenou lhůtu pro podání návrhu na určení neplatnosti úkonu, jímž mělo dojít k ukončení služebního poměru žalobců...*“ Soud I. stupně navíc zcela přehlédl, že se žalobci nedomáhají určení neplatnosti skončení služebního poměru – zde odvolací soud odkazuje na závěry vyslovené Ústavním soudem ČR ve věci týchž účastníků jeho Nálezu ze dne 26. 3. 1997, sp. zn. I. ÚS 211/96 – ale určení, že jejich služební poměr u žalovaného trvá. Žaloba na určení služebního poměru je určovací žalobou podle § 80 písm.c/ o.s.ř., kdy hmotněprávní podmínkou její úspěšnosti je prokázání naléhavého právního zájmu. Na rozdíl do žaloby na neplatnost rozvázání pracovního poměru, kde je naléhavý právní zájem dán přímo ze zákona, je nutno jej v případě žaloby na určení trvání služebního poměru prokázat. Odvolací soud konstatuje, že tento naléhavý právní zájem žalobců dán je. Žalovaný tvrdí, že služební poměr žalobců k němu skončil, zatímco žalobci tvrdí opak. Žalobci nemají jiné možnosti domoci se svého práva, než právě touto určovací žalobou. Úspěch žalobců ve sporu postaví vztahy mezi účastníky najisto, když ze služebního poměru vyplývají pro oba účastníky vzájemná práva a povinnosti. K otázce naléhavého právního zájmu odvolací soud v podrobnostech odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším soudem ČR v již zmiňovaném rozsudku ze dne 29. 8. 2001, sp. zn. 21Cdo 1618/2000, publikovaném ve Sbírce Nejvyššího soudu, svazek 7 - 8 ročník 2002 strana 495 uveřejněno pod pořadovým číslem 51/2002, v němž Nejvyšší soud ČR dovedl, že jestliže se určením, že tu právní nebo právo je či není, vytvoří pevný právní základ pro právní vztahy účastníků sporu a předejde se tak žalobě na plnění, je určovací žaloba přípustná i přesto, že je možno

žalovat přímo na splnění povinnosti podle ust. § 80 písm.b/ o.s.ř. (k tomu srovnej dále rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.3.1997, sp. zn. 3Cdon 1338/1996, uveřejněný pod č. 21 v časopise Soudní judikatura č. 21, ročník 1997). Nejvyšší soud ČR vyslovil ve svém rozhodnutí ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 20Cdo 1487/2003 vydaným v této právní věci závazný právní názor, že „*tvrdí-li někdo, že jeho služební poměr k církvi byl ukončen v rozporu s vnitřními předpisy církve tím, že zde není k tomu způsobilý akt, resp., že jej vydal podle těchto předpisů věcně nepřislušný orgán církve, nemůže mu již být soudní ochrana odepřena; jinak by dotčený subjekt – v rovině ochrany soukromých práv - byl nepřipustně diskriminován... Závěr, že se nelze domáhat u soudu určení, že skončení služebního poměru duchovního k církvi bylo neplatné, tím dotčen zjevně není a nedochází ani k zásahu do vnitřní autonomie církve, soud nezávislou rozhodovací pravomocí církve neomezuje nepřipustně, neboť právní akty vydané církevními orgány nepřezkoumává. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 8. 2001, sp.zn. 21 Cdo 1618/2000 soud otázku platnosti rozvazovacího úkonu v řízení o žalobě na určení, že pracovní poměr trvá, nezkoumá a to ani jako otázku předběžnou a omezí se pouze na zjištění, zda existuje úkon způsobilý být důvodem k jeho zániku.*

Odvolací soud za této situace zkoumal, zda služební poměr žalobců u žalovaného řádně vznikl a zda byl dán úkon, který byl způsobilý přivodit jeho zánik.

Služební poměr žalobců vznikl přijetím do služeb církve dne 13. 11. 1992 a následným ustanovením obou žalobců do funkcí farářů, jak o tom svědčí listiny ze dne 13. 11. 1992 a z 28. 1. 1993. Podle § 34 písm. a) organizačního řádu žalovaného ze dne 29. 10. 1961 se služební poměr duchovního s Církví československou husitskou rozvazuje propuštěním ze služeb církve ústřední radou, a to buď na základě podrobně odůvodněného návrhu diecézní rady vždy však po slyšení duchovního nebo na základě konečného rozhodnutí kárného výboru. S tím koresponduje i úprava skončení služebního poměru duchovního v řádu duchovenské služby ze dne 16. 8. 1981, kdy podle čl. prvního odst. 11 písm.a) bod 2. je působnost církevních orgánů ve věci služebního poměru duchovního rozdělena tak, že o jeho propuštění ze služebního poměru rozhoduje na základě návrhu příslušného orgánu organizační jednotky církve, či pravomocného rozhodnutí kárného orgánu vždy ústřední rada v rámci celé církve. Podle čl. čtvrtého odst. 1 písm. d) řádu duchovenské služby služební poměru duchovního zaniká propuštěním ze služebního poměru usnesením ústřední rady přijatým po slyšení duchovního v tomto orgánu nebo po nedostavení se duchovního ke slyšení bez vážných důvodů na základě výzvy doručené mu alespoň deset dní před zasedáním.

V souzeném případě ústřední rada žalovaného o propuštění žalobců ze služeb církve vůbec nerozhodla. Přípisem ze dne 22. 6. 1993 pověřila „k dalšímu řešení případu manželů D. diecézní radu žalovaného v Plzni“. Diecézní rada v Plzni pak přípisem z 20.7.1993 žalobcům sdělila, že s nimi rozvazuje služební poměr na základě neplnění povinností řádu duchovenské služby.

Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku z 26. 11. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1393/97, uveřejněném pod č. 9 v sešitě č. 2 z roku 1999 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek přijal závěr, z něhož vyplývá, že mimo rámec správního soudnictví není soud oprávněn zkoumat věcnou správnost správního aktu, může jej přezkoumat jen se zřetelem k tomu, zda jde o akt nulitní (nicotný). Nicotním aktem se podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 12. 1998, sp.zn. 3Cdon 1091/96 uveřejněném pod č. 11 v sešitě č. 2 z roku 2000 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek rozumí správní akt vydaný tzv. absolutně věcně nepřislušným správním orgánem. Soud však není oprávněn mimo rámec správního soudnictví

přezkoumávat věcnou správnost správního aktu, vždy však zkoumá, zda jde o správní akt, tedy zda nejde paakt a zda je vydán v mezích pravomoci příslušného správního orgánu a zda je pravomocný a vykonatelný (k tomu srovnej též rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 7. 2008, sp. zn. 30Cdo 550/2007, dále rozsudek z 30. 11. 2000, sp. zn. 26Cdo 2716/2000 a rozsudek z 25. 3. 2002, sp. zn. 26Cdo 2127/2001).

Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru žalobců sice nebylo vydané ve správním řízení, nicméně dle přesvědčení odvolacího soudu shora označené závěry již ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR lze použít i v této právní věci. Jak je již výše naznačeno, vnitřní předpisy církve jednoznačně svěřují rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru výlučně do pravomoci ústřední rady a neopravňují jí k tomu, aby tuto svoji pravomoc přenesla na jiný svůj orgán. Pokud tak přesto učinila a o propuštění žalobců ze služebního poměru rozhodla diecézní rada církve žalovaného v Plzni, nelze dospět k jinému závěru, než že rozhodnutí vydal absolutně věcně nepřislusný orgán církve a jedná se tak o akt nicotní, tedy nulitní. Na tom nic nemění to, že ústřední rada následně na svém 123. plenárním zasedání tento postup schválila. Odvolací soud navíc konstatuje, že listinu ze dne 20.7.1993 nelze ani za rozhodnutí ve smyslu individuálního právního aktu považovat, neboť postrádá základní náležitosti, které právní teorie i ustálená soudní praxe na individuální právní akt kladou: text v této listině obsažený lze interpretovat spíše jako právní úkon, kterým diecézní rada církve žalovaného v Plzni rozvazuje s žalobci služební poměr. Jak je však výše uvedeno, služební poměr duchovního k církvi žalovaného se rozvazuje propuštěním, o kterém je nutno vydat příslušné rozhodnutí. Odvolací soud konstatuje, že ke stejnému právnímu závěru dospěl i Obvodní soud pro Prahu 6 ve svém pravomocném rozsudku ze dne 26. 2. 1999, č.j. 14C 154/1995 -92, kterým částečně vyhověl žalobě žalobců proti žalovanému na náhradu škody. Závěry, ke kterým dospěl odvolací soud v této právní věci, s nimi jen korespondují.

Za této situace je nutno dovodit, že služební poměr žalobců u žalovaného nadále trvá, neboť dosud nebyl řádně rozváznán na základě rozhodnutí ústřední rady žalovaného tak, jak předpokládá § 34 písm.a/ organizačního řádu žalovaného a čl. první odst. 11 písm. a) bod 2. řádu duchovenské služby žalovaného. Právní posouzení věci tak, jak jry učinil soud prvního stupně, je nesprávné. Odvolací soud proto po částečném doplnění a zopakování dokazování změnil rozsudek soud I. stupně podle § 220 odst.1 písm.b/ o.s.ř. tak, že žalobě vyhověl.

S ohledem na změnu prvostupňového rozhodnutí odvolací soud rozhodoval podle § 224 odst. 2 o.s.ř. o nákladech řízení před soudy obou stupňů. Žalobci byli v řízení úspěšní a podle § 142 odst.1 o.s.ř. za použití § 224 odst.1 o.s.ř. tak mají právo na náhradu nákladů řízení sestávající ze zaplacených soudních poplatků ve výši 2.000,- Kč (2x 1.000,- Kč) a nákladů právního zastoupení. Tyto sestávají z :

- 1) Nákladů právního zastoupení vzniklých žalobcům v dovolacím řízení: odměna advokáta ve výši 2.500,- Kč podle § 7 písm.c), § 13 odst. 1 a § 10 odst.3 vyhl.č. 484/2000 Sb. ve znění platném do 31. 8. 2006 zvýšená o 20%, tedy celkem 3.000,- Kč podle § 17 odst. 2 této vyhlášky (k tomu srovnej II Přejchodných ustanovení vyhl.č. 277/2006 Sb) a náhrada za dva režijní paušály po 75,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. ve znění platném do 31. 8. 2006 (k tomu srovnej čl. II Přejchodných ustanovení vyhl. č. 276/2006 Sb.)
- 2) Nákladů právního zastoupení vzniklých žalobcům v předchozím odvolacím řízení: odměna advokáta ve výši 7.500,- Kč podle § 7 písm.c/ a § 10 odst.3 vyhl.č. 484/2000Sb v platném znění zvýšená o 30%, tedy celkem 9.750,- Kč podle § 19a

této vyhlášky, náhrada za jeden režijní paušál po 300,- Kč podle § 13 odst.3 vyhl.č. 177/1996 Sb. v platném znění, cestovné k odvolacímu jednání konanému dne 21.5.2008, trasa Čelákovice- Praha a zpět, 72 km, průměrná spotřeba 6,3 l/100 km, benzín Natural 95 a 30,90 Kč podle § 2 písm.b/ vyhl.č. 357/2007Sb., sazba náhrady za 1 km 4,10 Kč podle § 1 písm.b/ této vyhlášky, celkem 435,- Kč a náhrada za promeškaný čas ve výši 400,- Kč (čtyři půlhodiny po 100,- Kč) podle § 14 vyhl.č. 177/1996 Sb. v platném znění Odvolací soud pro úplnost uvádí, že za účelně vynaložené náklady řízení již nepovažoval převzetí zastoupení novým advokátem, neboť žalobcům již byla přiznána náhrada za tento úkon při převzetí věci předchozím advokátem JUDr. Hulíkem.

- 3) Nákladů právního zastoupení vzniklých žalobcům v předchozím řízení před soudem I. stupně. Tyto sestávají z odměny advokáta ve výši 7.500,- Kč podle 7 písm.c/ a § 19 odst.2 vyhl.č. 484/2000Sb. v platném znění zvýšené o 30%, tedy celkem 9.750,- Kč podle § 19a této vyhlášky, náhrady za tři režijní paušály po 300,- Kč podle § 13 odst.3 vyhl.č. 177/1996 Sb. v platném znění, cestovného k jednáním před soudem I. stupně dne 25. 9. 2008 a 25. 11. 2008, trasa Čelákovice –Praha a zpět 2x 72 km, průměrná spotřeba 6,3 l/100 km, benzín Natural 95 a 30,90 za 1 podle § 2 písm.b/ vyhl.č. 357/2007Sb, sazba základní náhrady za 1 km 4,10 Kč podle § 1 písm.b/ této vyhlášky, celkem 872,- Kč a náhrady za promeškaný čas ve výši 800,- Kč (osm půlhodin po 100,- Kč) podle § 14 vyhl.č. 177/1996 Sb. v platném znění.
- 4) Nákladů právního zastoupení vzniklých žalobcům v tomto odvolacím řízení. Tyto sestávají z odměny advokáta ve výši 7.500,- Kč podle § 7 písm.c/ a § 10 odst.3 vyhl.č. 484/2000 Sb. v platném znění zvýšené o 30%, tedy celkem 9.750,- Kč podle § 19a této vyhlášky, náhrady za dva režijní paušály po 300,- Kč podle § 13 odst.3 vyhl.č. 177/1996 Sb., cestovného Čelákovice – Praha a zpět, 72 km, průměrná spotřeba 6,3 l/100 km, benzín Natural 95 a 26,80 za 1 podle § 4 písm.b/ vyhl. č. 451/2008 Sb., sazba základní náhrady za km 3,90 Kč podle § 1 písm.b/ této vyhlášky, celkem 403,- Kč a náhrady za promeškaný čas ve výši 400,- Kč (čtyři půlhodiny po 100,- Kč) podle § 14 vyhl.č. 177/1996 Sb. v platném znění.

K celkovým nákladům právního zastoupení ve výši 37.510,- Kč je třeba ještě připočítat náhradu za DPH 19% podle 137 odst.1 a 3 , tedy 44.637,- Kč za řízení před soudem I. stupně, soudem odvolacím a soudem dovolacím, včetně soudních poplatků 2.000,- Kč výsledně 46.637,- Kč Náklady řízení jsou splatné k rukám advokáta žalobců (§ 149 odst.1 o.s.ř za použití § 224 o.s.ř.)

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval ve věci v I. stupni.

V Praze, dne 11. listopadu 2009

JUDr. Ivana **H a s a l o v á** , v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Tajovská